

Het is prima vogelspotten rondom onze jaren vijftig flat in Utrecht

De stad uit om vogels te spotten? Welnee. Volgens Natuurmonumenten zijn de Marker Wadden en de Groene Jonker twee van de tien plekken waar je het beste vogels spot. Maar zoek het eens dichterbij. Ik woon met mijn vriendin in Utrecht, aan het Kromme Rijn park. In een appartement op de derde etage, met vrij uitzicht en een balkon. Vanaf het balkon hebben we aan de ene kant zicht op de rivier de Kromme Rijn en het bijbehorende park. Aan de andere kant van onze woning is een plein met bomen en struiken en rechts daarachter het park. Hier huizen vogels van diverse pluimage.

De witte ganzen zijn nadrukkelijk aanwezig. Ze zwemmen als groep in de rivier, poetsen hun verenkleed en grazen het grasveld kaal. Ook poepen ze, op het pad naast de rivier. Flatsen groene poep, het lijkt op spinazie. Het gevolg is dat wandelaars en hardlopers om de ganzenpoep heen zigzaggen. De ganzen sissen naar de voorbijgangers. Bij bedreiging strekken ze hun lange ganzennekken. Uitgelaten honden rennen op de ganzen af. De ganzen vluchten gakkend naar de rivier en zwemmen weg. In het voorjaar is er rivaliteit tussen verschillende ganzen. Ze zijn luidruchtig en groepen splitsen zich af. Er vormen zich koppeltjes.

Kauwtjes houden van samenzijn. Naast ons slaapkamerraam staat een hemelboom. Een 20 meter hoge boom, in deze tijd van het jaar nog kaal. Kauwtjes overnachten in deze boom. Het zijn groepsdieren en ze strijken hier met een twintigtal neer. Bij dageraad begint het. Een eerste *tjik-tjik*. De overige kauwtjes in de boom doen mee. Het geluid zwelt aan en zwakt weer af. Het geluid maakt ons wakker. *Tjik-Tjak-Tjik* klinkt het. De kauwtjes kwetteren zachtjes met elkaar en zijn ook periodes stil. Zo gaat het twee uur lang door. Tot het licht is en de groep uitvliegt over de stad.

Er zwemt een bijzondere eendensoort in de Kromme Rijn. De vogelgids gaf me geen uitsluitsel om welk exemplaar het gaat. Ik noem het dier de Toefeend. Vanwege de witte toef boven op zijn kop. Het is een grotere eend dan de wilde eend. Grijs verenkleed, gele snavel, grauwoogroene kop met daarop een pluizige toef. De twee afgelopen jaren zwom de Toefeend ter hoogte van fort Lunet I, verderop in de Kromme Rijn. Daar zwom hij alleen, met zijn kenmerkende toef. Vanaf begin dit jaar zie ik hem samen met een kleinere wilde eend, een woerd. Vanuit het raam zie ik ze samen zwemmen.

En je hebt de grijze stadsduiven; brutaal en volhardend. In de dakgoot zitten twee duiven achter elkaar aan. Ze paraderen en laten zichzelf zien. Hun verenkleed is wijd uitgezet en ze koeren. Met hun vleugels slaan ze tegen de ander. Ze pikken met hun snavel. Ze meppen elkaar de dakgoot uit. Duiven zijn alert op kansen. Je ziet ze loeren. Valt hier iets te eten? Kan ik hier mijn nestje bouwen? Ze maken hun nest op beschutte plekken. Ons balkon is zo'n locatie. Keer op keer doen ze een poging en wij jagen ze steevast weg.

Dan heb ik het nog niet eens gehad over de fuut, het waterhoentje, de meerkoet, de aalscholver, de puttertjes, de grauwe gans, de vinken, de zanglijster, de merel, de eksters, de zwarte kraaien, het roodborstje, de kokmeeuwen, de koolmees, de pimpelmees, de specht, de boomkruiper, de nijlgans, de mus, de spreeuw, de boomklever, de halsbandparkiet en de reiger. Ik zie ze allemaal van achter de hanggeraniums en de bloembakken met narcissen op mijn balkon. Toegeven, sommige vogels zie ik alleen met een verrekijker en het puttertje met zijn kenmerkende rode kop is een zeldzame gast. Het balkon van mijn vriendin en mij is een vogelspotterparadijs.

Copyright: Sandra Röling